

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci žalobce: **1. brněnská investiční, a.s.**, se sídlem Štefánikova 7, Brno, zastoupeného JUDr. Milanem Zábržem, advokátem, se sídlem Veverí 57, Brno, proti žalovanému: **Úřad městské části města Brna, Brno-střed**, se sídlem Dominikánská 2, Brno, zastoupeného JUDr. Milanem Švejdou, Ph.D., advokátem, se sídlem Marie Steyskalové 686/38, Brno, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

t a k t o :

- I.** Zásah žalovaného spočívající v odstranění staveb umístěných na pozemcích parc. č. 160/2 a parc. č. 160/3, vše v k.ú. Město Brno, provedený ve dnech 26. 11. 2016 a 27. 11. 2016 žalovaným **byl nezákonný.**
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 10.228 Kč, a to k rukám JUDr. Milana Zábrže, advokáta se sídlem Veverí 57, Brno, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou, doručenou zdejšímu soudu dne 5. 1. 2017, domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v tom, že dle žalobce je výzva žalovaného ze dne 9. 11. 2016, č. j. MCBS/2016/0182279/REIP, sp. zn. 3400/MCBS/2016/0166444/6 a následné odstranění staveb umístěných na pozemcích parc. č. 160/2, parc. č. 160/3, vše v k. ú. Město Brno nezákonné.

[2] Po upřesnění žalobního petitu žalobcem v přípise, doručeném zdejšímu soudu dne 27. 3. 2017, zdejší soud svým usnesením ze dne 11. 4. 2017, č. j. 31A 2/2017-137, vyloučil žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v „Zásah na základě Výzvy žalovaného ze dne 9. 11. 2016, č. j. MCBS/2016/0182279/REIP, sp. zn. 3400/MCBS/2016/0166444/6 a následné odstranění staveb umístěných na pozemcích parc. č. 160/2, parc. č. 160/3, vše v k. ú. Město Brno, ve dnech 26. 11. 2016 a 27. 11. 2016 provedené žalovaným prostřednictvím korporace Brněnské komunikace a.s. je nezákonné“ k samostatnému projednání. Tato žaloba je právě předmětem tohoto soudního řízení.

[3] Žalovaný vydal dne 9. 11. 2016 dokument označený jako „Výzva k odstranění nepovoleného záboru“ pod č. j. MCBS/2016/0182279/REIP, sp. zn. 3400/MCBS/2016/0166444/6, kterým jeho Odbor dopravy a majetku, Oddělení dopravy, vyzval žalobce dle ustanovení § 25 odst. 8 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), aby neprodleně, nejpozději do 14 dnů ode dne doručení předmětné výzvy, odstranil z místní komunikace situované na pozemcích parc. č. 160/2, parc. č. 160/3 a parc. č. 128, vše v k. ú. Město Brno (jedná se o místní komunikaci IV. třídy, ul. Pohořelec v Brně, úsek č. 582-4169) nepovolený zábor – prodejní stánky (stavby dočasné), ve kterých je prodáván převážně textil, obuv, ovoce a zelenina. Tato výzva byla dle doručky založené ve správním spise doručena žalobci prostřednictvím datové schránky dne 11. 11. 2016. Tuto výzvu pak považuje žalobce za nezákonný zásah, přičemž žaloba proti němu byla projednána u zdejšího soudu pod sp. zn. 31A 2/2017.

[4] Mezi stranami je také nesporné, a vyplývá to ostatně i z předložené spisové dokumentace (srov. protokol z místního šetření ze dne 28. 11. 2016, č. j. MCBS/2016/0192305/KALL nebo interní sdělení ze dne 9. 12. 2016, č. j. MCBS/2016/0201057/KALL) a z vyjádření účastníků řízení na nařízeném soudním jednání, že předmětné prodejní stánky, jak byly definovány ve výše uvedené výzvě, byly ve dnech 26. 11. 2016 a 27. 11. 2016 odstraněny na základě výslovného pokynu žalovaného, a to korporací Brněnské komunikace a.s., se sídlem Renneská třída 787/1a, Brno (s tím, že dokončovací práce byly prováděny 28. 11. 2016), a to na základě objednávky ze dne 8. 12. 2016 (sic!), ev. č. OB2100/1600070, ve které je žalovaný uveden jako konečný příjemce. Tento zásah na základě výše uvedené výzvy a následné odstranění staveb umístěných na pozemcích parc. č. 160/2, parc. č. 160/3, vše v k. ú. Město Brno, považuje žalobce za nezákonný zásah, který je předmětem tohoto soudního řízení.

II. Obsah žaloby

[5] Žalobce odůvodnil žalobu tím, že zásah žalovaného spočívající ve vydání předmětné výzvy, jak je definována v bodě [3] tohoto rozsudku a následné odstranění stánků, jak je uvedeno v bodě [4] tohoto rozsudku je nezákonný, neboť jednání žalovaného naplňuje podmínky nezákonného zásahu dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65, publikovaném pod č. 603/2005 Sb. NSS, jelikož žalobce byl zcela krácen na svém vlastnickém právu, kdy se jednalo o odstranění řádně povolených staveb zapsaných v katastru nemovitostí, které stály na pozemku parc. č. 160/2, parc. č. 160/3, druh pozemku obou zastavěná plocha a nádvoří. Jednalo se o pouze o výzvu a následné odstranění staveb, kdy tento zásah byl zjevně veden proti žalobci a jeho majetku. Stavby byly odstraněny, tedy vlastnické právo bylo porušeno a nedošlo k napravení této situace, ani to není příliš možné.

[6] Obě stavby umístěné na pozemku parc. č. 160/2, parc. č. 160/3, v k. ú. Město Brno (dále též „tržnice Pohořelec“), které nejsou stavbami neoprávněnými, byly vystavěny samostatně a postupně, pro potřeby tržnice Pohořelec. K omezení takto řádně vlastněného majetku žalobce může dojít pouze jen podle čl. 11. odst. 4 Listiny ve veřejném zájmu, na základě zákona a za patřičnou náhradu. Žalobci svědčí od počátku kupní smlouvy a na základě zápisu do katastru nemovitostí právo *erga omnes* (vlastnická práva, jako právo absolutní, působící vůči všem) a platný titul k užívání staveb zapsaných na listu vlastnictví LV 445, katastrální území Město Brno. V dané věci mohli účastníci stavebního řízení svá práva uplatňovat při stavebním a kolaudačním řízení. Ostatní účastníci stavebního řízení taktéž tuto skutečnost akceptovali kladně a žádným způsobem ji při kolaudačním řízení nerozporovali. Všechna kolaudační rozhodnutí a jiné listiny – správní rozhodnutí, jsou v současné době z důvodu uplynutí času, více jak deset let, již v materiální právní moci, tedy jsou právně nenapadnutelná a nezrušitelná.

[7] O tržnici Pohořelec již rozhodoval i Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 10. 4. 2014, č. j. 5 As 88/2013-60, který se týká taktéž vztahu staveb a komunikace, a ze kterého žalobce v podaném návrhu obsáhle cituje, a podle žalobce z citovaného rozsudku vyplývá, že žalobce byl v daném případě zcela v právu a došlo k nezákonnému jednání ze strany žalovaného.

[8] Žalobce také zdůrazňuje, že v dané věci, tj. o další existenci staveb na pozemku parc. č. 160/2 a parc. č. 160/3 měl rozhodnout a rozhodoval stavební úřad žalovaného, když do dne podání žaloby pravomocně nerozhodl, když spravedlivě vyčkával do rozhodnutí soudu ve věci právního vztahu k předmětným pozemkům, když původní nájemní smlouva zanikla, novou Statutární město Brno odmítl uzavřít a nezbylo tak, než aby byl postup vyřešen soudní cestou. Statutární město Brno podalo žalobu na vyklizení a odstranění staveb z pozemku parc. č. 160/1, kde se předmětné stavby nenacházely, přičemž odvolacím soudem bylo dne 20. 12. 2016 rozhodnuto tak, že se žaloba zamítá. Z výše uvedeného je tedy dle žalobce patrné, že žalovaný měl vyčkat rozhodnutí soudu ve smyslu soukromoprávním a nikoliv excentricky „nahradit“ řádný postup stavebního úřadu a soudu za neoprávněný zásah do práv žalobce ze strany žalovaného vydáním předmětné výzvy. Žalovaný prostřednictvím stavebního úřadu uchopil tuto citlivou záležitost tak, že vyhověl správce dědictví a řízení

přerušil na dobu nezbytně nutnou, než bude znám okruh dědiců. Je tedy otázkou, proč žalovaný činil tzv. dvojkolejně a nevyčkal na vydání předmětného rozhodnutí a namísto toho vydal výzvu ze dne 9. 11. 2016.

[9] Žalovaný, ačkoliv si byl vědom a znal veškeré výše uvedené argumenty, které navíc byly zopakovány žalobcem ve vyjádření ze dne 14. 11. 2016 k výzvě žalovaného, přistoupil dne 26. 11. 2016 k odstranění staveb. Taktéž je dle žalobce třeba uvést jistou „ne/předvídatelnost“ v jednání žalovaného, kterou prokázal tím, že začal s odstraňováním staveb v sobotu a pokračoval během neděle, kdy došlo k celkovému odstranění staveb, na místo všedního pracovního dne. **Samotný zásah** byl dle žalobce realizován minimálně ve dvou krocích a to tak, že dne 26. 11. 2016 došlo k zahájení prací na likvidaci majetku žalobce, po té, co se dostavila Policie České republiky, byly práce přerušeny a majetek na Pohořelci byl obehnan policejní páskou, objekt byl opětovně uzamčen novými zámky, policisté odjeli, práce byly ukončeny. Po více jak hodině došlo ze strany neznámé osoby k přetržení policejní pásky a byla znovu zahájena likvidace majetku žalobce. Z dostupných informací na sociálních sítích se tak stalo na pokyn žalovaného a takto bylo pokračováno i v neděli, a to až do úplné likvidace majetku žalobce.

[10] Zásahem žalovaného zcela jasně došlo dle žalobce k poškození jeho práv ve značné míře, kdy kromě škody přímé na stavbách, došlo ke škodě spočívající v nemožnosti plnit a splnit své závazky, neboť tržnice Pohořelec dále pronajímal třetím osobám, což je obecně známo. Taktéž je dle žalobce třeba uvažovat o ušlém zisku, neboť, jak je uvedeno výše, tržnice Pohořelec byla pronajímána.

[11] Z výše uvedených argumentů a závěrů Nejvyššího správního soudu je dle žalobce zřejmé, že předmětné stavby byly řádnými stavbami a samotná skutečnost, že byly postaveny, povoleny a zapsány do katastru nemovitostí svědčí o tom, že v žádném případě na ně nemůže, resp. nemohlo být pohlíženo jako na pouhý nepovolený zábor (slovy předmětné výzvy). Pro lepší představu nezákonnosti zásahu uvádí žalobce argumentaci *ad absurdum*. Veškeré ulice nacházející se na území města Brna jsou komunikace. V pasportu komunikací je uvedena pouze délka komunikace a žádné bližší údaje o této komunikaci, taktéž ani v mapě komunikací města Brna se nenacházejí žádné bližší údaje. Z těchto údajů a z výše uvedeného postupu žalovaného vyplývá, že žádná stavba na území města Brna, pokud nemá povolení od silničního správního úřadu, není legální a může být na základě výzvy dle ustanovení § 25 odst. 8 zákona o pozemních komunikacích odstraněna, ať se jedná o rodinný dům, školu či nemocnici. Takovýto názor je v demokratickém, právním státě zcela nepředstavitelný, nicméně z výše uvedeného zásahu vyplývá, že se přesto stal. Není možné, aby byl takovýto projev svévole akceptovatelný mocí soudní, která má být garantem záruk nad chováním správních orgánů a zákonností jejich postupů, proto žalobce podává předmětnou žalobu a domáhá se soudní ochrany.

III. Vyjádření žalovaného

[12] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 5. 6. 2017, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, přičemž uvádí, že jednání žalovaného bylo v souladu s právním

řádem a žalobce tak nemohl být a nebyl zkrácen na svých právech nezákonným zásahem správního orgánu. Předně je třeba dle žalovaného pro pochopení celého kontextu uvést, že žalobce užíval ke dni vydání výzvy ze dne 9. 11. 2016 komunikační plochu, tak, že na ní měl umístěny a provozoval prodejní stánky (stavby dočasné) označované žalobcem jako tržnice Pohořelec, a to za účelem jejich dalšího pronájmu třetím osobám převážně pro textil, obuv, ovoce a zeleninu, bez platného právního důvodu. Předmětné dočasné stavby byly původně umístěny na komunikační ploše z titulu nájemní smlouvy, uzavřené dne 27. 5. 1992 mezi původním nájemcem A. F. a původním pronajímatelem Městskou správou komunikací v Brně. V případě těchto dočasných staveb se vždy jednalo o stavby dočasné ve smyslu kolaudačního rozhodnutí, jejichž doba trvání skončila dne 31. 12. 2008. Ani při následném převodu vlastnictví dočasných staveb na žalobce ani později nedošlo v tomto k žádné změně na základě jakéhokoliv projevu vůle vlastníka pozemků a místních komunikací. Nájemní smlouva ke komunikační ploše mezi žalobcem a společností Brněnské komunikace, a.s. byla sjednána na dobu určitou do 31. 12. 2008. Pomineme-li to, že byla tato nájemní smlouva shledána soudem za neplatnou, doba trvání nájmu již jednoznačně uplynula. Žalovaný nadto zdůrazňuje, že se nejednalo o stavby pevně spojené se zemí. Žalobce tak neměl ke dni vydání výzvy platnou nájemní smlouvu, přičemž sám žalobce v žalobě připouští, že nájemní smlouva zanikla. Za tohoto právního stavu nebyl na straně žalobce žádný právní titul, z něhož by byl nadále žalobce oprávněn komunikační plochu užívat. S ohledem na tuto skutečnost statutární město Brno jako žalobce podalo žalobu na vyklizení dotčených pozemků, vedenou u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 54 C 10/2011 a posléze u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 21 Co 501/2013. Žalobě na vyklizení bylo rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2012 vyhověno. Z podnětu odvolání 1. brněnská investiční, a.s. o žalobě rozhodoval Krajský soud v Brně, přičemž je třeba zdůraznit, že samotné rozhodnutí učinil Krajský soud až po vydání výzvy a po realizovaném odstranění staveb dne 20. 12. 2016. S ohledem na skutečnost, že tedy před závěrečným jednáním odvolacího soudu, konaném dne 20. 12. 2016, došlo k odstranění staveb na základě výzvy, rozhodl odvolací Krajský soud v Brně rozsudkem č. j. 21 Co 501/2013-406 tak, že žalobu zamítl, neboť ke dni vyhlášení rozsudku byly pozemky vyklizeny.

[13] Stavebním úřadem Úřadu městské části Brno – střed bylo vedeno řízení o odstranění předmětných dočasných staveb. Důvodem řízení o odstranění staveb bylo to, že doba trvání (dočasnost) skončila dne 31. prosince 2008. Ke dni vydání výzvy bylo řízení přerušeno na žádost žalobce.

[14] Podstatou tohoto soudního řízení je dle žalovaného chybějící veřejnoprávní povolení, což bylo dle žalovaného zřetelným a legitimním důvodem vydání předmětné výzvy ze dne 9. 11. 2016 a následného odstranění dočasných staveb. Na žádost společnosti Brněnské komunikace, a.s., jako příkazníka statutárního města Brna ze dne 6. 10. 2016 zahájil žalovaný řízení o odstranění nepovoleného záboru – dočasných staveb na komunikační ploše. Žádost se dílem opírala o chybějící právní důvod užívání pozemků, potažmo místní komunikace. Především však stála tato žádost na porušení zákona o pozemních komunikacích ze strany žalobce. K užívání místních komunikací jiným než obvyklým způsobem nebo k jiným účelům, než pro které jsou určeny („zvláštní užívání“), je třeba dle ustanovení § 25 zákona o pozemních komunikacích povolení příslušného silničního správního úřadu vydaného s předchozím souhlasem vlastníka dotčené pozemní komunikace. O takové povolení nebylo

žalobcem nikdy požádáno a tedy ani nemohlo být vydáno. Tento fakt považuje žalovaný za nejpodstatnější pro posouzení žalobního žádání žalobce na vyslovení nezákonnosti zásahu. Absence předchozího povolení příslušného silničního správního úřadu k zvláštnímu užívání komunikace fakticky i právně odůvodňuje výzvu žalovaného tak, jak ji směrem k žalobci učinil. Umístění dočasných staveb žalobce lze bezpochyby podřadit pod zvláštní užívání komunikace popsané v ustanovení § 25 odst. 6 písm. c) bodu 5 zákona o pozemních komunikacích. S ohledem na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 2. 4. 2014, č. j. 31A 74/2013-61, kterým byl odmítnuta správní žaloba žalobce proti Magistrátu města Brna, odboru dopravy, je najisto postaveno, že dotčené komunikace jsou po právu zařazeny do kategorie místních komunikací. V kontextu tohoto rozsudku považuje žalovaný všechny pokusy žalobce označit komunikaci za účelovou, popř. ji činit předmětem soukromoprávních jednání – převodů vlastnictví z původního nájemce A. F. na žalobce za ryze účelové, nedůvodné, protiprávní, bez nároku na právní ochranu.

[15] Žádost společnosti Brněnské komunikace, a.s., jako příkazníka statutárního města Brna, mířila k účinnějšímu postupu při porušování práva žalobcem. Vzhledem k absenci souhlasu ke zvláštnímu užívání komunikace tedy žadatel požádal o zákonný postup ve smyslu zákona o pozemních komunikacích. Po přezkoumání oprávněnosti žádosti a na základě místního šetření neměl žalovaný důvod nepostupovat cestou vydání výzvy k odstranění nepovoleného záboru – dočasných staveb z komunikační plochy. Takový postup je z pohledu žalovaného navíc obdobou postupu při odstraňování reklamních zařízení, jejichž vlastníci nemají souhlas ke zvláštnímu užívání komunikace. V tomto ohledu je použitelná judikatura, a to kupříkladu rozsudek Krajského soudu v Brně ve věci sp. zn. 29 A 56/2015 o odstranění reklamního zařízení, jeho zakrytí, odstranění a likvidaci a rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 6 As 69/2016 o odstranění reklamních zařízení.

[16] K námitce, že se samotné odstranění dočasných staveb mělo dít ve dvou krocích, a že proběhlo o víkendu, žalovaný uvádí následující. Předně žádná z těchto námitek nemůže založit nezákonnost zásahu, již se žalobce domáhá. Tyto námitky mají pravděpodobně podpořit onen prvek excentricity, který zásahu žalovaného žalobce neprávem přisuzuje. S ohledem na složitost samotného fyzického odstranění staveb bylo toto odstranění realizováno průběžně. Žalobce navíc realizaci odstranění staveb zpočátku bránil. Je pravdou, že z podnětu žalobce vstoupila do řešení věci Policie České republiky, která vyzvala zúčastněné strany, aby vyčkaly s dalším postupem na základní prověření situace. Poté co byla Policie České republiky seznámena s právními důvody postupu žalovaného a příslušnými správními rozhodnutími, nic nebránilo dokončit odstranění staveb. Načasování odstranění staveb na víkend bylo logické, neboť tak bylo možno na značně frekventovaném místě realizovat složitější manipulaci a dopravní omezení, a to bez nadměrné zátěže a ohrožení obyvatel města Brna a jeho návštěvníků.

[17] Žalobce dlouhodobě nedodržuje právo. Toto nedodržování práva nebylo do výzvy žalovaného a její realizace v podobě odstranění staveb efektivně postiženo a nebyla efektivně sjednána náprava. Z tohoto však nelze usuzovat, jak tak činí žalobce, že by tato délka trvání řízení a sporů šla k jeho dobru, že by *sui generis* vydržel práva nad rámec platné právní úpravy či speciálně pro něj některé zákonné povinnosti neplatily.

[18] S ohledem na výše popsané je dle žalovaného možno uzavřít, že jednání žalovaného bylo v souladu s právním řádem, a žalobce tak nemohl být a nebyl zkrácen na svých právech nezákonným zásahem správního orgánu. Žalobce byl tím, kdo užíval komunikační plochu na základě neplatné nájemní smlouvy, která i za situace, kdy by platnou byla, uplynula nejpozději 31. 12. 2008. Žalobce byl osobou, jíž vypršela dne 31. 12. 2008 doba pro umístění dočasných staveb a především osobou, která neměla povoleno zvláštní užívání komunikace vyžadované zákonem o pozemních komunikacích. Z tohoto důvodu žalobce navrhuje zamítnutí podané žaloby.

IV. Další podání žalobce a žalovaného

[19] Žalobce doplnil svou žalobu svým doplněním, doručeným soudu dne 30. 1. 2017, o poskytnutí informací ze strany žalovaného, o které si zažádal. Dále žalobce zaslal soudu repliku k vyjádření žalovaného, doručenou soudu dne 21. 6. 2017, kde setrval na svém procesním stanovisku, reagoval na vyjádření žalovaného a doplnil v podrobnostech důvody podání žaloby. Konečně pak žalobce zaslal soudu přípisem, doručeným soudu dne 23. 10. 2017, daňové výměry k dani z nemovitosti za stavby na parc. č. 160/2 a parc. č. 160/3, přehled jejich plateb a potvrzení o bezdlužnosti, čímž žalobce dokládal, že se jednalo pro finanční úřady, tedy pro státní správu financí, o stavby, nikoliv o komunikaci.

[20] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 10. 7. 2017, soudu krátce sdělil, že setrvává na svém vyjádření, které má nadále po všech stránkách za věcně i právně správné a plně odůvodněné. Žalovaný setrvává na základním hodnocení situace na Pohořelci v tom směru, že žalobce neměl zvláštní povolení ku užívání ve smyslu zákona o pozemních komunikacích, a že se žalobce chová jako by byl vlastníkem předmětného pozemku nikoliv jeho bývalým nájemcem a tomu odpovídá tedy to, kdo porušuje právo a kdo na porušování práva reaguje.

[21] Vzájemná podání účastníci obdrželi a jejich obsah je jim znám.

V. Posouzení věci krajským soudem

[22] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 84 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 82 s.ř.s. vůči specifikovanému žalovanému dle ustanovení § 83 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 82 a § 85 s.ř.s.

[23] Na nařízeném soudním jednání dne 25. 10. 2017 setrvali účastníci řízení na svých stanoviscích.

[24] Soud úvodem konstatuje, že rozhodoval o zásahu žalovaného definovaného v bodě [3] tohoto rozsudku v řízení vedeném soudem pod sp. zn. 31A 2/2017, přičemž vztah nyní souzeného zásahu (tj. zásahu žalovaného spočívajícím v odstranění staveb umístěných na pozemcích parc. č. 160/2 a parc. č. 160/3, vše v k. ú. Město Brno, provedený ve dnech

26. 11. 2016 a 27. 11. 2016 žalovaným) k zásahu souzeného pod sp. zn. 31A 2/2017 je svou povahou podobný vztahu akcesorickému. Tedy v případě, kdyby soud shledal zásah definovaný v bodě [3] tohoto rozsudku za nezákonný, musí pak nutně i samotné odstranění staveb provedené na základě zásahu definovaného v bodě [3] tohoto rozsudku, považovat za nezákonné. Jinými slovy: tedy není možné, aby v případě, kdyby žalobce byl úspěšný v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 31A 2/2017, by nebyl úspěšný v nyní posuzované věci. Proto zdejší soud v následujících bodech [25] až [54] tohoto rozsudku zcela přejímá své závěry k tvrzené nezákonnosti výzvy ze dne 9. 11. 2016, č. j. MCBS/2016/0182279/REIP, sp. zn. 3400/MCBS/2016/0166444/6, jak ji posoudil v řízení vedeném u něj pod sp. zn. 31A 2/2017, jako nutný podklad pro právní posouzení i nyní souzené věci.

[25] Na základě předložené spisové dokumentace a na základě provedeného dokazování na nařízeném soudním jednání soud nejprve chronologicky vymezil skutkový stav dané věci, který zde byl ke dni 9. 11. 2016, kdy byla žalovaným vydána výzva k odstranění nepovoleného záboru pod č. j. MCBS/2016/0182279/REIP, sp. zn. 3400/MCBS/2016/0166444/6.

[26] Dne 4. 5. 1994 bylo vydáno Úřadem městské části Brno-střed, stavebním úřadem, kolaudační rozhodnutí, č. j. SÚ 454-I/94-Bj/1800, kterým stavební úřad povolil užívání ucelené části stavby – „stánkový prodej Pohořelec“, která byla povolena stavebním povolením ze dne 27. 7. 1992, č. j. SÚ 3370-I/92-Bj/805/K, přičemž stavba byla povolena jako stavba dočasná do 31. 12. 2008. Stavba sestávala **ze tří stánků** při ulici Kobližná, postavených na zpevněné ploše provedené na základě rozhodnutí vydaného Magistrátem města Brna, odborem dopravy, ze dne 14. 12. 1992, č. j. Dopř. 11/71/4237/94-Maj/Do, kterým bylo vydáno stavební povolení na stavbu „Stánkový prodej Brno, Pohořelec – zpevněné plochy“, přičemž úprava plochy byla ohraničena rohy domů Kobližná 22/Jánská 27 a OD Centrum (vydáno pro původního vlastníka Denis, export - import), a pro tuto stavbu bylo dne 16. 5. 1994 vydáno Magistrátem města Brna, odborem dopravy, č. j. Dopř. 14/18/2511/94-Maj/Do, kolaudační rozhodnutí o povolení k trvalému užívání stavby „Pohořelec – zpevněné plochy“.

[27] Dále bylo vydáno dne 28. 3. 1997 Úřadem městské části Brno-střed, stavebním úřadem, kolaudační rozhodnutí, č. j. SÚ 5589-II/94/Ki/413/No, kterým stavební úřad povolil užívání ucelené části stavby – „stánkový prodej Pohořelec“ na parc. č. 160 v k. ú. Město Brno, při ulici Pohořelec v Brně, která byla povolena stavebním povolením ze dne 27. 7. 1992, č. j. SÚ 3370-I/92-Bj/805/K, přičemž stavba byla povolena jako stavba dočasná do 31. 12. 2008. Stavba sestávala **z jednoho prodejního stánku** do ulice Jánské obsahující 6 buněk prostorově propojených postavených na zpevněné ploše provedené na základě rozhodnutí vydaného Magistrátem města Brna, odborem dopravy, ze dne 14. 12. 1992, č. j. Dopř. 11/71/4237/94-Maj/Do, kterým bylo vydáno stavební povolení na stavbu „Stánkový prodej Brno, Pohořelec – zpevněné plochy“, přičemž úprava plochy byla ohraničena rohy domů Kobližná 22/Jánská 27 a OD Centrum (vydáno pro původního vlastníka Denis, export - import), a pro tuto stavbu bylo dne 16. 5. 1994 vydáno Magistrátem města Brna, odborem dopravy, č. j. Dopř. 14/18/2511/94-Maj/Do, kolaudační rozhodnutí o povolení k trvalému užívání stavby „Pohořelec – zpevněné plochy“.

[28] Je nesporné, že do 31. 12. 2008 žalobce (resp. předchozí vlastníci předmětných staveb) užívali předmětné dočasné stavby zcela v souladu se zákonem na základě výše uvedených pravomocných rozhodnutí.

[29] Ze správního spisu dále vyplývá, že dne 29. 5. 2009 podal žalobce žádost, jejímž předmětem bylo prodloužení doby trvání dočasné stavby nazvané „Stánkový prodej Pohořelec, pozemky par. č. 160/2 a 160/3, k. ú. Město Brno, obec Brno“ k Úřadu městské části města Brna, Brno-střed, stavebnímu úřadu jako správnímu orgánu příslušnému podle ustanovení 13 odst. 1 písm. c) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“). Uvedeným dnem bylo zahájeno řízení o žádosti o prodloužení doby trvání dočasné stavby ve smyslu ustanovení § 129 odst. 5 stavebního zákona (v tehdejší znění), podle kterého: „*Stavební úřad nařídí odstranění dočasné stavby, u které uplynula stanovená doba jejího trvání. Pokud vlastník stavby požádá o prodloužení doby trvání stavby nebo o změnu v jejím užívání, stavební úřad řízení o odstranění stavby přeruší a vede řízení o podané žádosti; na řízení se přiměřeně vztahuje ustanovení § 127. Bude-li žádosti vyhověno, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví.*“

[30] Jelikož předložená žádost spolu s přílohami neobsahovala požadované náležitosti podle ustanovení § 127 stavebního zákona, stavební úřad vyzval žalobce k doplnění žádosti opatřením ze dne 9. 6. 2009. Žalobce předložil důkaz o podání žaloby u soudu, a proto stavební úřad usnesením ze dne 14. 5. 2010 přerušil řízení do doby vydání pravomocného rozhodnutí soudu ve věci podané žaloby na určení existence nájemního vztahu k předmětným pozemkům, na kterých je dočasná stavba umístěna, tj. pro předběžnou otázku.

[31] Po vyřešení předběžné otázky stavební úřad opatřením ze dne 25. 7. 2016, č. j. MCBS/2016/0115120/SKOM, oznámil pokračování řízení a sdělil, že je možno se vyjádřit k podkladům rozhodnutí do 22. 8. 2016. Žalobce dne 8. 8. 2016 požádal (a žádost dne 18. 8. 2016 doplnil o požadovanou lhůtu přerušení řízení) o dočasné přerušení řízení z vážných zdravotních důvodů, a to do 30. 9. 2016. Žádost doložil lékařským osvědčením. Stavební úřad žádosti vyhověl a usnesením ze dne 26. 8. 2016 rozhodl o přerušení řízení. Současně stavební úřad uvedeným usnesením určil dle ustanovení § 39 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“) lhůtu do 30. 9. 2016 k provedení úkonu (odstranění nedostatků podané žádosti), protože ji nestanoví zákon a je toho zapotřebí. Určením lhůty není ohrožen účel řízení ani porušena rovnost účastníků. Dále žalobce upozornil, že pokud nebude žádost ve stanovené lhůtě a uvedeném rozsahu doplněna, bude řízení ve výše uvedené věci v souladu s ustanovením § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno.

[32] Podáním ze dne 26. 9. 2016 sdělila stavebnímu úřadu JUDr. Ing. A. P., LL.M., narozená „X“, dcera J. R. P., narozeného „X“, že J. R. P. dne 21. 9. 2016 zemřel. Jeho společnost PLISKA Interactive Services Consulting, s.r.o., kde byl jediným vlastníkem, byla jediným akcionářem společnosti 1. brněnská investiční, a.s., tedy žalobce v tomto soudním řízení. Současně požádala o přerušení vedeného řízení o prodloužení doby trvání dočasné stavby na dobu nezbytně nutnou, nejméně však do 25. 11. 2016. Žádost doplnila dne 12. 10. 2016 notářským zápisem sepsaným dne 28. 4. 2008, č. j. NZ 351/2008, o listině o ustanovení její

osoby správcem dědictví veškerého movitého i nemovitého majetku J. R. P. v případě jeho smrti do doby pravomocného ukončení dědického řízení. Z uvedeného důvodu stavební úřad žádosti vyhověl a vedené řízení přerušil na dobu nezbytně nutnou.

[33] Podle zápisu o jednání ze dne 24. 7. 2000, které je opatřeno úředním razítkem Úřadu městské části města Brna-střed, odboru dopravy, obchodu a služeb, podepsáno Mgr. P. M., byl povolen představený prodej v lokalitě Pohořelec, s tím, že představený prodej zasahující do ulic Kobližná – Jánská, nepřesáhne vzdálenost 3 m od obvodu prodejních jednotek Tržnice Pohořelec. K provozování tržnice zcela nepochybně náleží forma stánkového prodeje, který byl rovněž povolen, vč. tzv. „představeného prodeje“. Že o tomto stavu není pochyb, svědčí mimo jiné např. i vyjádření Úřadu městské části Brno-střed, odbor výstavby a územního rozvoje, stavební úřad, ze dne 3. 5. 2012, č. j. 120029338/UHNL/STU/002, v němž se mimo jiné konstatuje: „*Stánky jsou využívány k prodeji textilu, obuvi a kabelek; stavebním úřadem byl povolen stánkový prodej bez bližšího určení.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2014, č. j. 5 As 88/2013-60).

[34] Z výše uvedeného zdejší soud shledává, že dne 9. 11. 2016, kdy žalovaný vydal výzvu č. j. MCBS/2016/0182279/REIP, sp. zn. 3400/MCBS/2016/0166444/6 (k obsahu výzvy srov. bod [3] tohoto rozsudku), zde bylo neukončené řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby trvání dočasné stavby nazvané „Stánkový prodej Pohořelec, pozemky par. č. 160/2 a 160/3, k. ú. Město Brno, obec Brno“, které bylo toho času přerušeno. Zdejší soud také ověřil, že ke dni 9. 11. 2016 byly předmětné stavby zapsány v katastru nemovitostí jako stavby ve vlastnictví žalobce stojící na pozemku parc. č. 160/2 a parc. č. 160/3, v k. ú. Město Brno, zapsané na LV č. 445 se způsobem využití jako objekt občanské vybavenosti. Nadto zdejší soud ověřil, že předmětné stavby byly dokonce zaneseny v územním plánu města Brna platném k 14. 12. 2016 [viz plán využití území (1:5000) – doplňující výkres].

[35] V době, kdy žalovaný vydal předmětnou výzvu ze dne 9. 11. 2016, zde existoval skutkový a právní stav, který byl nastolen a trval; tedy existovaly zde autoritativní správní akty, které byly platné a které historicky založily konkrétní osobě právo provozování stavby – tržnice Pohořelec a bylo zde neukončené řízení o prodloužení doby trvání předmětné dočasné stavby. Za této skutkové a právní situace je z pohledu veřejného stavebního práva a podle účinné právní úpravy stavebního zákona zcela nepřijatelné a protiprávní, aby orgány státní správy nařizovaly (vyzývaly k) odstranění předmětných staveb. Jediným zákonným způsobem, jakým by mohlo v dané věci dojít v režimu stavebního zákona k odstranění předmětných staveb, by bylo pravomocné ukončení řízení o prodloužení doby trvání dočasné stavby a to s negativním výsledkem pro žalobce a následné vydání rozhodnutí o odstranění stavby podle ustanovení § 129 odst. 1 písm. f) stavebního zákona, proti čemuž by se mohl žalobce bránit odvoláním, případně i soudním přezkumem. V dané věci došlo jednoznačně podle názoru zdejšího soudu k odstranění staveb v rozporu se stavebním zákonem.

[36] Nicméně hlavní obranou, kterou uplatňoval žalovaný, bylo, že předmětnou výzvu vydal na základě ustanovení § 25 odst. 8 zákona o pozemních komunikacích, přičemž dle tohoto ustanovení měl zákonné oprávnění vyzvat žalobce, aby předmětné stavby odstranil.

[37] Ustanovení § 25 odst. 8 zákona o pozemních komunikacích stanoví: „*Věci umístěné, zřizované nebo provozované bez povolení podle odstavce 1 nebo v rozporu s ním, s výjimkou reklamních zařízení, je jejich vlastník povinen odstranit neprodleně po doručení výzvy příslušného silničního správního úřadu. Neučiní-li tak, zajistí odstranění a likvidaci věci příslušný silniční správní úřad na náklady vlastníka věci.*“

[38] Ustanovení § 25 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích stanoví: „*K užívání dálnic, silnic a místních komunikací jiným než obvyklým způsobem nebo k jiným účelům, než pro které jsou určeny (dále jen "zvláštní užívání"), je třeba povolení příslušného silničního správního úřadu vydaného s předchozím souhlasem vlastníka dotčené pozemní komunikace, a může-li zvláštní užívání ovlivnit bezpečnost nebo plynulost silničního provozu, také s předchozím souhlasem Ministerstva vnitra, jde-li o dálnici, v ostatních případech se souhlasem Policie České republiky. Souhlas vlastníka se zvláštním užíváním podle odstavce 6 písm. c) bodu 3 a odstavce 6 písm. d) se nevyžaduje v případě, že se jedná o veřejně prospěšnou stavbu; k návrhu na zvláštní užívání může vlastník uplatnit námitky, o kterých rozhodne silniční správní úřad.*“

[39] V dané věci je skutková i právní situace *prima facie* veskrze jednoduchá. Rozhodnutím Magistrátu Města Brna ze dne 14. 6. 2010, č. j. MMB/0185303/2009, byla ul. Pohorelec zařazena do kategorie místních komunikací. Žalobce jako vlastník věcí umístěných na předmětné komunikaci neměl dle žalovaného nutné povolení příslušného správního úřadu podle ustanovení § 25 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, a tudíž příslušný silniční správní úřad měl dle žalovaného oprávnění vydat výzvu ze dne 9. 11. 2016, č. j. MCBS/2016/0182279/REIP, sp. zn. 3400/MCBS/2016/0166444/6. Nicméně takovéto uchopení výkladu předmětné právní normy a její aplikace na skutkový stav v dané věci je podle přesvědčení zdejšího soudu zcela nesprávné a jdoucí proti smyslu předmětné právní normy.

[40] Jednou ze základních zásad, na nichž je postaveno správní řízení, ve smyslu které je pak třeba interpretovat příslušná ustanovení jednotlivých právních předpisů, je zásada materiální pravdy. Jejím konkrétním výrazem je povinnost správního orgánu zjistit v rámci každé fáze správního řízení přesně a úplně skutečný stav věci a k tomu si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Postupuje přitom dle ustanovení § 3 správního řádu, tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tedy se zásadou legality, zásadou zákazu zneužití pravomoci, resp. zákazu zneužití správní úvahy, zásadou proporcionality a ochrany dobré víry, zásadou ochrany veřejného zájmu a zásadou nestranného přístupu, resp. formální spravedlnosti.

[41] Nutno předeslat, že normy veřejného práva nelze užívat v neprospěch jednotlivce, je-li právní otázka věci sporná či nejasná. Stran interpretace právních norem lze odkázat na nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, v němž Ústavní soud mimo jiné konstatoval, že soud není vázán doslovným zněním zákonného ustanovení, nýbrž se **od něj smí a musí odchýlit** mimo jiné též v případě, **kdy to vyžaduje účel zákona**. Jakkoli citovaný nálezy zmiňuje výslovně pouze soudy, závěry v něm obsažené se nepochybně vztahují obecně na veškeré orgány veřejné moci, neboť základní principy Ústavy a Listiny (zejm. čl. 1 a čl. 2

Ústavy a čl. 2 Listiny) mají obecnou platnost a vztahují se tedy na všechny orgány veřejné moci, stejně jako se právo na spravedlivý proces (čl. 36 Listiny) vztahuje i na řízení vedená správními orgány. Ústavní soud v nálezu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97, též konstatoval, mimo jiné: „*jazykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě. Je pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad a ratione legis, etc). Mechanická aplikace abstrahující, resp. neuvědomující si, a to buď úmyslně nebo v důsledku nevzdělanosti, smysl a účel právní normy, činí z práva nástroj odcizení a absurdity.*“

[42] Stejný přístup ve svých rozhodnutích volí také Nejvyšší správní soud, který např. v rozsudku ze dne 13. 5. 2004, č. j. 1 As 9/2003-90, uvedl: „*V souladu s principem právní jistoty má každý adresát právní normy právo očekávat, že řešení, která zákonodárce zvolí, jsou racionální a směřují k funkčnímu uspořádání společenských vztahů, a nikoliv naopak. Jestliže zákonodárce z nejrůznějších důvodů zvolí řešení jiné, musí je tím spíše přesně, jasně, určitě a srozumitelně vyjádřit v právních předpisech, jimiž jsou právní normy komunikovány svým adresátům. Neučiní-li tak, je zcela na místě dát přednost takovému výkladu, který je rozumný a odpovídá přirozenému smyslu pro spravedlnost.*“

[43] Zdejší soud (zcela v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřenými v rozsudku ze dne 10. 4. 2014, č. j. 5 As 88/2013-60) konstatuje, že v intencích závěrů uvedených výše je nutno přistoupit k interpretaci ustanovení § 25 zákona o pozemních komunikacích též ve věci nyní projednávané.

[44] Ve věci je nesporné, že stavba byla ve vlastnictví žalobce; jednalo se o stavbu tržnice řádně povolenou a zkolaudovanou o celkové výměře 405 m² na parcelách parc. č. 160/2 a 160/3, vše v k. ú. Město Brno, přičemž v době vydání předmětné výzvy zde bylo neukončené řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby trvání dočasné stavby nazvané „Stánkový prodej Pohořelec, pozemky par. č. 160/2 a 160/3, k. ú. Město Brno, obec Brno“, které bylo toho času přerušeno.

[45] V souladu se závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřenými v rozsudku ze dne 10. 4. 2014, č. j. 5 As 88/2013-60 krajský soud konstatuje, že je zcela nerozhodné, že se jedná o místní komunikaci, rozhodné je, že žalobce provozoval svou činnost na místě nepochybně k takovému prodeji určeném, tj. na tržnici, která k takovému účelu, tj. prodeji zboží ve stánkovém prodeji – tedy zcela zjevně k jinému účelu, než k jakému obvykle komunikace slouží, tak jak presumuje ustanovení § 25 zákona o pozemních komunikacích, byla řádně povolena a řádně zkolaudována, přičemž v době vydání předmětné výzvy zde bylo neukončené řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby trvání dočasné stavby.

[46] V projednávané věci nelze rezignovat na skutkový a právní stav, který byl nastolen a doposud trvá; tedy a priori na to, že zde existují autoritativní správní akty, které jsou platné a které založily konkrétní osobě právo vlastnictví a právo provozování stavby – tržnice Pohořelec. K provozování tržnice zcela nepochybně náleží forma stánkového prodeje, který byl rovněž povolen, vč. tzv. „předsunutého prodeje“.

[47] Veškerá rozhodnutí vydaná ve prospěch vlastníka tržnice, tj. žalobce, jsou v materiální právní moci, po dobu jejich trvání nebyla zpochybněna ani napadena řádnými či mimořádnými opravnými prostředky. Vlastníku stavby tedy svědčí dobrá víra v platnost, správnost a závaznost vydaných správních rozhodnutí a z nich plynoucích oprávnění, včetně důsledků z toho vyplývajících, jak jsou soudem jednoznačně uvedeny v bodě [35] tohoto rozsudku. Zdejší soud na tomto místě konstatuje, že s principem presumpce správnosti veřejnoprávních aktů (což znamená, že správní akt je od okamžiku, kdy je vydán, pokládán za formálně i obsahově správný, až do okamžiku než je zákonem stanoveným způsobem rozhodnuto, že tomu tak není) souvisí zásada ochrany práv nabytých v dobré víře; tato zásada přitom bezprostředně souvisí se zásadou právní jistoty a oprávněné důvěry. Lze v této souvislosti odkázat např. na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2003, sp. zn. IV. ÚS 150/01, v němž se mimo jiné konstatuje: „*Podstatou uplatňování veřejné moci v demokratickém právním státě je kromě jiného také princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci, ať už v individuálním případě plynou přímo z normativního aktu nebo z aktu aplikace práva. Princip dobré víry působí bezprostředně v rovině subjektivního základního práva jako ochrana, v rovině objektivní se pak projevuje jako princip presumpce správnosti aktů veřejné moci.*“

[48] Lze tudíž konstatovat, že předmětná komunikace byla určena k jinému účelu užívání než obvyklým způsobem *eo ipso* již tím, že na ní byla povolena stavba určená k jinému účelu než obvyklému (tj. pohybu chodců, popř. vjezdu dopravních prostředků), a to k provozování tržnice, tedy k prodeji zboží ve stánkovém prodeji. Vlastníku stavby tržnice oprávnění užívat komunikaci k jinému než obvyklému účelu **nepochybně svědčí**, resp. je nutno presumovat, že mu bylo takové povolení, byť ne formalizovaným způsobem, uděleno, neboť jinak než s vědomím takového oprávnění není myslitelné provozovat povolenou činnost, tj. provoz tržnice – stánkový prodej, a to na stavbě právě a pouze k takovému účelu povolené a řádně zkolaudované. Jiný výklad je nutno označit za *ad absurdum*. Předpoklad takového povolení k užívání pozemní komunikace jiným než obvyklým způsobem, tj. k provozování stánkového prodeje, je zde totiž podmínkou *sine qua non* pro samotné vydání stavebního povolení k provozu tržnice. Jinými slovy, již samotné vydání takového povolení a následná kolaudace stavby určené k danému účelu presumuje, resp. v sobě zahrnuje, užívání komunikace k jinému účelu než k obvyklému, tedy zpravidla k pohybu chodců, či dopravnímu provozu. Pokud vlastník této „licence“ provozoval takto povolenou činnost prostřednictvím nájmu, tedy i jiných osob, platí nutně předpoklad potřebného souhlasu – s užíváním komunikace k jinému účelu i pro tyto osoby.

[49] Na tomto místě soud nemůže odhlédnout od faktu, že tržnice byla zákonně provozována více než 15 let, než se z plochy pod ní stala rozhodnutím Magistrátu Města Brna ze dne 14. 6. 2010, č. j. MMB/0185303/2009, místní komunikace. Postup správních orgánů, kdy pozemek (plochu) pod dočasnou (řádně povolenou a zkolaudovanou) stavbou, která funguje více než 15 let, autoritativním rozhodnutím prohlásí za místní komunikaci a poté nařídí toliko na základě výzvy (tedy bez jakékoliv proběhnuvšího řízení, ve kterém by se mohl subjekt – vlastník stavby – kvalifikovaně bránit) její odstranění a následně ji odstraní, nelze označit jinak než za v právním státě zcela nepřijatelný. Soud připomíná, že takovou dočasnou stavbou (a z pohledu rakouského práva dokonce i movitou věcí) je i sídlo Wirtschafsuniversität ve

Vídni, či dokonce i budapešťský parlament. Kreativním výkladem právních norem způsobem, jakým jej provedl žalovaný, by tedy mohly být odstraněny i tyto stavby. Uvedeným postupem by se správní orgány mohly zbavovat *de facto* jakýchkoliv „nepohodlných“ staveb – jednoduše by pozemek pod ní prohlásily za místní komunikaci a poté ji jako překážku na místní komunikaci nařídily odstranit. Takovýto výklad je bezpochyby zcela absurdní a uvedené následky jistě nebyly cílem zákonodárce při koncipování ustanovení § 25 zákona o pozemních komunikacích.

[50] Nemůže obstát tvrzení žalovaného, že nyní vedené řízení je vedeno stran porušení zákona o pozemních komunikacích, a je proto irrelevantní, zda došlo či nedošlo k porušení jiných vydaných povolení, např. vydaných v režimu stavebního zákona. Takovýto postup, tedy aniž by se správní orgán zabýval kontinuitou vlastních vydaných rozhodnutí, resp. tím, že žalobce prodej uskutečňuje na místě, které bylo právě k stánkovému prodeji určeno, je třeba odmítnout. Především je nutno zdůraznit, že správní orgány musí respektovat vlastní vydaná rozhodnutí, byť jsou vydávána různými odbory a na různých úsecích veřejné správy. Stojí-li zde na straně jedné rozhodnutí odboru výstavby a územního rozvoje stran povoleného provozování stánkového prodeje na pozemní komunikaci, resp. na ní zkolaudované stavbě – tržnice Pohořelec, resp. neukončené řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby trvání dočasné stavby, nemůže současně obstát rozhodnutí odboru dopravy téhož správního orgánu o absenci příslušného povolení k užívání těžké komunikace k jinému než k obvyklému způsobu využití. Tento výklad je souladný i s doktrinárními názory – srov. např. ČERNÍN, Karel. Procesní aspekty odstraňování překážek z pozemních komunikací. In *Správní právo*, Ministerstvo vnitra ČR, 2014, č. 3, s. 180-187. ISSN 0139-6005, kde autor uvádí, že odstranění překážky na pozemní komunikaci se nenařizuje „*prokáže-li se, že sporný předmět nelze označit za nepovolenou pevnou překážku, např. když vlastník překážky v průběhu řízení předloží dříve vydané povolení k jejímu umístění [...]*“.

[51] Se žalovaným lze souhlasit potud, že v historickém centru města Brna není stánkový prodej žádoucí; nemůže však na druhou stranu ignorovat rozhodnutí, která byla vydána! V projednávané věci správní orgány, byť samy jsou vlastními správními akty vázány, fakticky znemožňují užívat povolenou stavbu k účelu, k jakému byla určena. Zdejší soud konstatuje, že v postupu žalovaného lze spatřovat projev libovůle, který je v rozporu s ustanovením § 2 odst. 2 správního řádu. Je třeba zdůraznit, že zásada zákazu zneužití pravomoci, resp. správního uvážení, zde obsažená, má právě největší význam ve formálním správním řízení a postupech správních orgánů, tedy při autoritativním rozhodování o právech a povinnostech, kdy správní orgány z pozice veřejné moci jednostranně zavazují adresáty veřejné správy svými individuálními správními akty.

[52] Byl-li dle žalovaného existující provoz a stav předmětné stavby tržnice v rozporu se zájmy žalovaného, nebo se stávajícími požadavky urbanistického řešení historického centra města Brna, bylo na žalovaném, resp. příslušných správních orgánech, aby usilovaly o změnu současného stavu při respektování zákonem stanovených kompetencí a způsobem *lege artis* (např. stanovení požadavků na vzhled stavby prodejních stánků, popř. jejich nahrazení stavbami vyhovujícím svým vzhledem požadavkům odpovídajícím dané lokalitě etc), případně postupem naznačeným v bodě [35] tohoto rozsudku. Nelze však snahy o zvrácení

stávajícího stavu řešit způsobem, jak činí žalovaný, tzn. konstrukcí existence porušení zákona o pozemních komunikacích.

[53] Zdejší soud uzavírá, že žalovaný především neměl žádný zákonný podklad vydat předmětnou výzvu a následně přistoupit k odstranění staveb ve vlastnictví žalobce. Postup zvolený žalovaným vyhodnotil soud jako bezprecedentní příklad zvláště veřejné moci, když žalovaný, i přes právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 10. 4. 2014, č. j. 5 As 88/2013-60, který mu byl prokazatelně znám, postupoval v přímém rozporu s tímto názorem Nejvyššího správního soudu, a vydal protiprávně předmětnou výzvu za účelem odstranění staveb ve vlastnictví žalobce, k čemuž následně aktivně přistoupil a stavby žalobce odstranil. Tímto porušil nejen jeho zákonná práva daná mu veřejnoprávními předpisy, ale také zasáhl do jeho ústavně-garantovaného práva vlastnit majetek dle čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Takovéto jednání veřejné moci je v demokratickém právním státě zcela nepřípustné.

[54] Nad rámec výše uvedeného a pro dokreslení celé situace žalobce v průběhu soudního řízení prokázal také zjevnou účelovost jednání žalovaného, kdy tento na jednu stranu vydal předmětnou výzvu a odstranil stavby z toho důvodu, že byly překážkou na místní komunikaci, na druhou stranu se však uvolněný člen zastupitelstva městské části města Brna, Brno-střed, pro věci legislativně-právní a informatiku, (S. B.) na svém veřejném facebookovém profilu vyjadřoval např. tak, že „*akce se chystala od ledna*“, „*tak jsem svůj slib jarní splnil :)*“, „*budu prosazovat nějakou klidovou zónu*“ a „*chceme zde odpočinkové místo bez stánků*“. Výše uvedené může v daných souvislostech nasvědčovat, že by motivem jednání žalovaného nemuselo být deklarované „odstranění překážky na místní komunikaci“, ale cílené politické zadání k odstranění konkrétní stavby ve vlastnictví žalobce. Krajský soud v Brně rozhodující o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného z hledisek ryze právních naznačenou motivaci akceptovat nehodlá.

[55] S ohledem na uvedené v bodě [24] tohoto rozsudku, musí zdejší soud uzavřít, že vzhledem k faktu, kdy dospěl k závěru, že zásah žalovaného spočívající ve výzvě žalovaného ze dne 9. 11. 2016, č. j. MCBS/2016/0182279/REIP, je nezákonný, musí být z podstaty věci (z důvodu akcesority předmětného jednání) jako nezákonný vyhodnocen také zásah žalovaného spočívající v odstranění staveb umístěných na pozemcích parc. č. 160/2 a parc. č. 160/3, vše v k. ú. Město Brno, provedený ve dnech 26. 11. 2016 a 27. 11. 2016 žalovaným.

VI. Shrnutí a náklady řízení

[56] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že zásah žalovaného spočívající v odstranění staveb umístěných na pozemcích parc. č. 160/2 a parc. č. 160/3, vše v k. ú. Město Brno, provedený ve dnech 26. 11. 2016 a 27. 11. 2016 žalovaným, je nezákonný, protože toto výrokem I. tohoto rozsudku v souladu s ustanovením § 87 odst. 2 s.ř.s. určil.

[57] Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně

vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Jelikož byl úspěšný žalobce zastoupen advokátem (srov. ustanovení § 35 odst. 2 s.ř.s.), tak mu přísluší právo na náhradu nákladů řízení dle Vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění k datu podání jednotlivých podání (§ 15 advokátního tarifu), které představuje odměna za právní zastoupení advokátem [tarifní hodnota dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a to za 2 úkony právní služby dle § 11 odst. 1 advokátního tarifu (převzetí zastoupení a účast na nařízeném soudním jednání) a 2x režijní paušál dle § 13 advokátního tarifu, celkově ve výši vyčíslené na částku 6.800 Kč bez DPH, tj. 8.228 Kč s DPH, a dále pak zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč. Vše tedy celkem vyčísleno na částku 10.228 Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit žalobci v soudem stanovené třicetidenní lhůtě. Soud žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení za žalobu a jeho další vyjádření v této věci (které sám žalobce v tomto řízení ani nepožadoval), jelikož tato všechna podání žalobce byla totožná s jeho podáními v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 31A 2/2017, ve kterém byl žalobce procesně úspěšný a náklady na tato podání soud žalobci přiznal právě v řízení vedeném u něj pod sp. zn. 31A 2/2017.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. října 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu